

Περί ΑΓΑΠΗΣ

Ἁγίου Νεκταρίου

Ἐπιδιώκετε τὴν ἀγάπη. Ζητᾶτε καθημερινὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν ἀγάπη. Μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη ἔρχεται καὶ ὅλο τὸ πλῆθος τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἀρετῶν.

Ἀγαπᾶτε γιὰ ν' ἀγαπᾶ-

σθε καὶ σεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δώστε στὸν Θεὸ ὅλη σας τὴν καρδιά, ὥστε νὰ μένετε στὴν ἀγάπη. "Ὁ

μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει (Α΄ Ἰωάννου 4:16)...

Ὁφείλετε νὰ ἔχετε πολλὴ προσοχὴ στίς μεταξὺ σας σχέσεις καὶ νὰ εὐλαβεῖστε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὡς πρόσωπα ἱερά, ὡς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ. Νὰ μὴν ἀποβλέπετε ποτέ στὸ σῶμα ἢ στὴν ὀμορφιά του, ἀλλὰ στὴν ψυχὴ. Προσέχετε τὸ αἶσθημα τῆς ἀγά-

πης, γιὰτί, ὅταν ἡ καρδιά δὲν θερμαίνεται ἀπὸ τὴν καθαρὴν προσευχὴ, ἡ ἀγάπη κινδυνεύει νὰ γίνῃ σαρκικὴ καὶ ἀφύσικη· κινδυνεύει νὰ σκοτίσῃ τὸν νοῦ καὶ νὰ κατακάψῃ τὴν καρδιά...

Πρέπει νὰ ἐξετάζουμε καθημερινὰ μὴπως ἡ ἀγάπη μας δὲν

ἀπορρέει ἀπὸ τὸν σύνδεσμο τῆς κοινῆς μας ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό· μὴπως δὲν πηγάζει ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν Κύριο. Αὐτὸς ποὺ ἀγρυπνεῖ νὰ διατηρησῇ ἀγνή τὴν ἀγάπη, θὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τίς παγίδες τοῦ πονηροῦ, ποὺ προσπαθεῖ σιγά - σιγά νὰ μετατρέψῃ τὴν Χριστιανικὴ ἀγάπη σὲ ἀγάπη κοινὴ καὶ συναισθηματικὴ...

Ἀπὸ
τὴ
σοφίᾶ
τῶν

Γερόντων

- ✘ Πάντα ἀγάπη νὰ κηρύττετε. Αὐτὸς εἶναι ὁ πῶ βασικὸς νόμος τοῦ Θεοῦ. Ἀγάπη καὶ μόνο ἀγάπη.
- ✘ Τὸ ψωμί σας νὰ τὸ τρῶτε μὲ τὸν τίμιον ἰδρώτα σας κι ὄχι μὲ ἀδικίες.
- ✘ Ὅλοι εἶμαστε ἀμαρτωλοί. Καὶ μόνο πού στὴ γῆ πατάμε καὶ σάρκα φοράμε, κάθε

βῆμα μας εἶναι καὶ ἀμαρτία.

Γέρων Γεώργιος Καραλίδης

✘ Ὁ Σταυρὸς δὲν λείπει. Γιατί; Γιατί ἐφ' ὅσον κι ὁ Ἀρχηγὸς μας ἀνέβηκε στὸν Σταυρὸ, κι ἐμεῖς θ' ἀνεβούμε. Ἀλλὰ ἀπ' τὴ μιά πλευρὰ εἶναι γλυκὺς καὶ ἐλαφρὸς, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά εἶναι πικρὸς καὶ βαρὺς. Κατὰ τὴν προαίρεσί μας. Ἄν πάρῃς μὲ ἀγάπῃ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι πολὺ ἐλαφρὸς, εἶναι σφουγγάρι, φελλὸς. Ἄν τὸν πάρῃς ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ, τότες εἶναι βαρὺς καὶ ἀσῆκωτος.

✘ Ἡ προσευχὴ, τὸ κομποσχοίνι, ἡ ἐλεημοσύνη νικοῦν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. **Καμία ἀμαρτία δὲν εἶναι μεγαλῦτερη ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.**

✘ Πόσο, μὰ πόσο γλυκὺς εἶναι ὁ Ἰησοῦς! Ὅλος χαρὰ, ὅλος ἀγάπη, ὅλος εἰρήνη, ὅλος γαλήνη, ὅλος ἀγαλλίασι, ὅλος σκιρτήματα. Μὰ πόσο γλυκὺς εἶναι ὁ Ἰησοῦς!

✘ Ἡ Χάρις διατηρεῖται μὲ τὴν ταπεινῶσι καὶ τὴν εὐχαριστία εἰς τὸν Θεό.

Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

✘ Ἡ καλύτερη ἐπιχείρησι εἶναι νὰ ἀνοίξῃ κανεὶς ἓνα ἐργοστάσι, πού νὰ παράγῃ καλοὺς λογισμοὺς.

✘ Ὅταν τὸ καζάνι εἶναι πάνω στὴ φωτιά καὶ κοχλάζει, οἱ μύγες δὲν πλησιάζουν. Ὅταν, ὅμως, ἀπομακρυνθῇ, τότε πέφτουν καὶ μέσα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τίς ψυχές: Ὅσο εἶναι κοντὰ στὸν Πνευματικὸ καὶ στὰ Μυστήρια, οἱ δαίμονες τοὺς κοιτοῦν ἀπὸ μακριά, ὅταν ὅμως ἀπομακρυνθοῦν....

Γέρων Παῖσιος Ἐξνεπίδης

✘ Θέλεις νὰ ἀγαπᾶς πολὺ τοὺς ἀνθρώπους; Ἀγάπησε πολὺ τὸν Χριστὸ μας καὶ θὰ δῆς πόσο θὰ ἀγαπᾶς καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἄς μὴ τοὺς βλέπῃς. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ποὺ εἶναι δηλαδὴ μέσα στὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας, εἶναι ἡ ἀληθινὴ καὶ δυνατὴ. Ἀγάπησε πολὺ τὸν Χριστὸ μας!

Γέρων Ἰερώνυμος Αἰγίνης

Τίς ἀποκυλίση ἡμῖν τόν λίθον...

Τῆ νύχτα τοῦ Πάσχα... σ' αὐτή τήν τελική στιγμή σιγῆς πρὶν ἀπό τό ξέσπασμα τῆς ἀναστάσιμης χαρᾶς, ἕνα συνειδητό ἢ ἀσυνειδητό ἐρώτημα ἀναδύεται στήν καρδιά μας. Εἶναι τό ἴδιο ἀκριβῶς ἐρώτημα πού γεννήθηκε στίς καρδιές τῶν γυναικῶν, οἱ ὁποῖες, νωρίς τό πρωί, "ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου", ἔφθασαν πρώτες στόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ: "Τίς ἀποκυλίση ἡμῖν τόν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;" Θά ξαναγίνῃ τό θαῦμα; Θά ξαναγίνῃ ἡ νύχτα γιά ἄλλη μιά φορά λαμπρότερη ἀπό τήν ἡμέρα; Θά ξαναγεμίσουμε μ' ἐκείνη τήν ἀκατανόητη χαρά, πού εἶναι τόσο ἐλεύθερη ἀπό τίς δεσμεύσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου, μ' αὐτή τήν χαρά πού ὅλοι μας, αὐτή τήν νύχτα, ἀλλά καί γιά πολλές ἀπό τίς ἐπόμενες μέρες, θά τήν κοινοποιούμε μέ τόν ἐναγκαλισμό τοῦ πασχάλιου χαιρετισμοῦ: "ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ - ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!" Αὐτή ἡ στιγμή πάντοτε ἔρχεται. Οἱ πόρτες ἀνοίγουν. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τώρα γεμάτη φῶς καί ἐμεῖς εἰσερχόμαστε στήν θριαμβική ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.

Κάπου ὅμως μέσα στήν ψυχή παραμένει ἕνα ἐρώτημα. Τί νά σημαίνουν ὅλα αὐτά; Τί σημαίνει νά γιορτάζης τό Πάσχα σ' ἕνα κόσμο γεμάτο βία, μίσος, κοινωπία καί πόλεμο; Τί σημαίνει νά ψέλνης "θανάτῳ θάνατον πατήσας" καί νά ἀκοῦς πῶς "νεκρός οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι", ὅταν ὁ θάνατος, ἀδιαφορώντας γιά τήν καθημερινή μας βιασύνῃ, παραμένει ἀκόμη ἡ μόνη ἀπόλυτη ἐπίγεια βεβαιότητα... Εἶναι δυνατόν τό Πάσχα, αὐτή ἡ φεγγοβόλα καί θριαμβική νύχτα, νά εἶναι ἀπλῶς μιά στιγμαία ἀπόδρασι ἀπό τήν πραγματικότητα, ἕνα πνευματικό μεθύσι, μετά τό ὁποῖο θά ἐπιστρέψῃ, ἀργά ἢ γρήγορα ἡ ἴδια ρουτίνα, ἡ ἴδια γκρίζα πραγματικότητα, τό ἴδιο ἀνελέητο "ἀντίστροφο μέτρον" ἡμερῶν, μηνῶν, ἐτῶν, ὁ ἴδιος ἀγώνας πρὸς τόν θάνατο καί τήν ἀνυπαρξία; Στό κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, τόσο καιρό μᾶς ἔλεγαν πῶς ἡ θρησκεία εἶναι αὐταπάτη καί ὄπιο, μιά ἐφεύρεσι πού βοηθᾷ τόν ἄνθρωπο νά ἀντιμετωπίσῃ τήν σκληρή του μοίρα, μιά διαρκῶς διαλυόμενη χίμαιρα. Δέν θά ἦταν πιό γενναῖο, πιό συνεπές γιά τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου, νά ἀποκηρύξῃ αὐτή τήν χίμαιρα καί νά κοιτάξῃ κατά πρόσωπο τήν ἀπλή καί σοβαρή πραγματικότητα; Ποιά εἶναι ἡ ἀπάντησι σέ ὅλα αὐτά;

Νομίζω πῶς μιά πρώτη δοκιμαστική ἀπάντησι θά ἦταν ἡ ἐξῆς: Δέν εἶναι δυνατόν ὅλα αὐτά νά εἶναι μιά ἐπιπόνησι! Δέν εἶναι ἀκριβῶς δυνατό τόση πίστι, τόση χαρά, τόσο φῶς πάνω ἀπό δύο χιλιάδες σχεδόν χρόνια νά εἶναι μόνο μιά ἀπόδρασι καί μιά χίμαιρα. Μπορεῖ μιά χίμαιρα νά ἀντέξῃ αἰῶνες; Τό ἐπιχείρημα αὐτό διαθέτει κάποιον βάρους ἀλλά δέν εἶναι καί τελειῶς πειστικό, καί πρέπει νά ποῦμε καθαρά πῶς δέν ὑπάρχει καμία ἀπόλυτα πειστική ἀπάντησι, μιά ἀπάντησι ὀλοκληρωτικά δεκτῆ καί δημοσιεύσιμη ὡς ἐπιστημονική ἐξήγησι τῆς πασχάλιας πίστεως. Ἐδῶ ὁ κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ νά καταθέσῃ τή δική του προσωπική καί ζωντανή ἐμπειρία καί νά μιλήσῃ στόν ἑαυτό του...

Ἡ δική μου πίστι γεννήθηκε ἀπό τήν ἐμπειρία τοῦ ζῶντος Χριστοῦ. Πῶς καί πότε γεννήθηκε; Δέν γνωρίζω, δέν θυμᾶμαι. Τό μόνο πού ξέρω εἶναι πῶς κάθε φορά πού ἀνοίγω τό Εὐαγγέλιο καί διαβάζω γιά τόν Χριστό, διαβάζω τούς λόγους Του, ἐπαναλαμβάνω συνειδητά, μέ ὅλη μου τήν καρδιά καί τήν ὑπαρξί, ὅσα εἶπαν ἐκεῖνοι πού ἐστάλησαν νά συλλάβουν τόν Χριστό καί πού ἐπέστρεψαν στούς Φαρισαίους χωρίς Αὐτόν: "οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος". (Ἰωάν. 7:46). Συνεπῶς αὐτό πού ξέρω πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶναι πῶς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ζωντανή, καί πῶς τίποτε γήινο δέν μπορεῖ νά συγκριθῇ μαζί της. Καί πῶς αὐτή ἡ διδασκαλία εἶναι γι' Αὐτόν, γιά τήν αἰώνια ζωή, γιά τήν νίκη πάνω στόν θάνατο, γιά μιά ἀγάπη πού κατακτᾷ καί ξεπερνᾷ τόν θάνατο.

Γνωρίζω ἐπίσης πῶς σέ μιά ζωή ὅπου τό κάθε τι φαίνεται τόσο δύσκολο καί ἐπίπονο, ἡ μόνη σταθερά πού οὐδέποτε μεταβάλλεται καί οὐδέποτε ἐκπίπτει εἶναι αὐτή ἡ ἐσωτερική γνώσι πῶς ὁ Χριστός εἶναι μαζί μου. "Οὐκ ἀφήσω ἡμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς". Ἐρχεται δέ καί δίνει τό αἶσθημα τῆς παρουσίας Του μέσα ἀπό τήν προσευχή, ἀπό τό ρίγος τῆς ψυχῆς, μέσα ἀπό μιά χαρά, τόσο ζωντανή ὅσο καί ἀκατανόητη, μέσα ἀπό τή μυστηριακή, ἀλλά καί τόσο βέβαιη παρουσία Του στίς ἀκολουθίες καί στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή δέ ἡ ζωντανή ἐμπειρία διαρκῶς ἀναπτύσσεται, αὐτή ἡ γνώσι, αὐτή ἡ συνειδητοποίηση

κάνει τόσο εμφανές πώς ο Χριστός είναι εδώ, και πώς ο λόγος Του έχει εκπληρωθεί: όποιος με αγαπά, “καί ἐγώ ἀγαπήσω αὐτόν καί ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν”. (Ιωάν. 14: 21). Καί εἴτε βρίσκομαι μέσα στό πλῆθος, εἴτε εἶμαι μόνος, αὐτή ἡ βεβαιότητα τῆς παρουσίας Του, αὐτή ἡ δύναμι τοῦ λόγου Του, αὐτή ἡ χαρά τῆς πίστεως σ’ Αὐτόν παραμένει κοντά μου. Αὐτή εἶναι ἡ μόνη ἀπάντησι καί ἀπόδειξι.

Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετά τῶν νεκρῶν; Τί θρηνεῖτε τόν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορά; Ὁλος ὁ Χριστιανισμός συνεπῶς δέν εἶναι παρά ἡ ἐμπειρία τῆς πίστεως πού ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς σάν νά εἶναι ἡ πρώτη φορά, καί πού ἔχει σαρκωθεί στίς τελετές, στόν λόγο, στήν μουσική καί στά χρώματα. Γιά τόν ἀπιστο ὅλα αὐτά ἴσως φαίνονται σάν χίμαιρα· ἀκούει μόνο λέξεις, βλέπει μόνο ἀκατανόητες τελετές, καί τίς κατανοεῖ μόνο ἐπιδερμικά. Γιά τούς πιστούς ὅμως, ὅλα αὐτά ἀκτινοβολοῦν ἀπό μέσα, ὄχι ὡς ἀποδειξι τῆς πίστεώς τους, ἀλλά ὡς ἀποτέλεσμα τῆς, ὡς ζωῆ τῆς στόν κόσμο, στήν ψυχῆ, στήν ἱστορία.

Τό Πάσχα δέν εἶναι ἡ ἀνάμνησι ἐνός γεγονότος τοῦ παρελθόντος. Εἶναι ἡ πραγματική, μέ χαρά καί ἀγαλλίασι, συνάντησι μ’ Αὐτόν, πού οἱ καρδιές μας Τόν εἶχαν γνωρίσει καί τόν εἶχαν συναντήσῃ ἀπό καιρό, ὡς ζωῆ καί φῶς. Ἡ νύχτα τοῦ Πάσχα μαρτυρεῖ πώς ὁ Χριστός εἶναι ζωντανός καί βρίσκεται μαζί μας καί πώς ἐμεῖς εἴμαστε ζωντανοί μαζί Του. Ὁλόκληρη ἡ γιορτή εἶναι μιά πρόσκλησι νά κοιτάξουμε τόν κόσμο καί τή ζωῆ, καί νά δοῦμε τήν ἀνατολή τῆς μουσικῆς ἡμέρας τῆς Βασιλείας τοῦ φωτός. “Σήμερον ἔαρ μυρίζει”, ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, “καί καινή κτίσις ἀγάλλεται...” Ἀγάλλεται μέ πίστι, ἀγάπη καί ἐλπίδα.

Ἄναστασεως ἡμέρα,
καί λαμπρυνθῶμεν
τῆ παιηγύρει
καί ἀλλήλους περιπτυσώμεθα.
Εἰπῶμεν, ἀδελφοί,
καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς·
συγχωρήσωμεν πάντα τῆ Ἄναστασει,
καί οὕτω βοήσωμεν
Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,
θανάτῳ θάνατον πατήσας,
καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι
ζωῆν χαρισάμενος.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν

ΑΠΟ ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

» **Ε**βαλε κάποτε στό νοῦ τῆς μία γυναίκα τῆς ἀμαρτίας καί στοιχημάτισε μέ τούς φίλους τῆς, πώς θά πετύχαινε χωρίς ἄλλο, νά παρασύρη στά δίχτυα τῆς τόν Ἐρημίτη, πού ζοῦσε στό βουνό, μακριά ἀπό τήν πόλι, καί πού ὅλοι ἔλεγαν γι’ αὐτόν πώς ἦταν ἅγιος ἄνθρωπος.

Φόρεσε ἓνα πυκνό πέπλο, πού ἔκρυβε τήν ὁμορφιά τῆς, καί ἀνέβηκε στό βουνό. Οἱ φίλοι τῆς τήν περίμεναν στά μισά τοῦ δρόμου. Σάν βράδειασε, χτύπησε τήν πόρτα τῆς σπηλιάς τοῦ Ἐρημίτη. Ἐκεῖνος, ὅταν τήν εἶδε, ταραχτήκε. Πῶς βρέθηκε τάχα γυναίκα τέτοιαν ὥρα σ’ αὐτή τήν ἔρημο;

- Πλάνη σου εἶναι τούτη, Διάβολε, συλλογίστηκε.

Τῆ ρώτησε ποιά ἦταν καί τί γύρευε. Ἐκεῖνη ἔβαλε τά κλάματα.

- Ὦρες ὀλόκληρες πλανιέμαι σ’ αὐτές τίς ἔρημιές, Ἀββά. Ἐχασα τό δρόμο καί τή συντροφία μου κι οὔτε κατάλαβα πώς βρέθηκα ἐδῶ. Μά, γιά τ’ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μή μέ ἀφήσης νά μέ φάνε τά θηρία.

Ο Ἐρημίτης βρέθηκε σέ δίλημμα. Νά βάλῃ γυναίκα στήν κατοικία του; Τέτοιο πράγμα δέν τοῦ εἶχε συμβεῖ ποτέ. Μά ν’ ἀφήσῃ πάλι τό πλάσμα τοῦ Θεοῦ νά φαγωθῆ ἀπό τά θηρία; Αὐτό θά ἦταν ἀπάνθρωπο, σχεδόν ἐγκλημα. Νικήθηκε, τέλος, ἀπό τή συμπάθεια καί τήν ἔβαλε μέσα. Ἐκεῖνη τότε τράβηξε δῆθεν μέ ἀφέλεια τό πέπλο τῆς καί τοῦ φανέρωσε τά θέλητρά τῆς. Ὁ πειρασμός ἄρχιζε νά φλογίζῃ τίς ἐπιθυμίες τοῦ ἀγωνιστή, ἀφοῦ ἡ πράξις δέν ἦταν πιά δύσκολη.

Ἐρριξε κατά γῆς μερικά ξερά φύλλα καί εἶπε στή γυναίκα νά πλαγιάσῃ, ἐνῶ αὐτός τράβηξε στό βάθος τῆς σπηλιάς. Γονάτισε καί ἔκανε θερμῆ προσευχή.

- Ἀπόψε, συλλογίστηκε, ἔχω νά δώσω τήν πιό σκληρῆ μάχη ἐναντίον τοῦ ὄρατου καί ἀοράτου ἐχθροῦ, ἢ θά νικήσω ἢ θά χάσω ὅλους μου τούς κόπους.

Οσο προχωροῦσε ἡ νύχτα, τόσο ἡ φλόγα τῆς ἐπιθυμίας τόν κατάκαιγε. Γιά μία στιγμῆ ἐνοίωσε νά λυγίξῃ ἢ ἀντίστασῃ του καί τρόμαξε.

- Αὐτοί, πού μολύνουν τό σῶμα μέ πράξεις ἀμαρτωλές, πηγαίνουν στήν κόλασι, εἶπε σχεδόν φωναχτά. Γιά κάνε δοκιμῆ, ἂν θά ὑπομένῃς στή βασανιστική φωτιά.

» **Α**ναψε τό λυχνάρι του καί ἔβαλε τό δάχτυλό του στή φλόγα. Μά ἡ ἄλλη φλόγα, πού τοῦ κατάκαιγε τή σάρκα, ἦταν πιό δυνατή καί δέν τόν ἄφηνε νά νοιώσῃ τόν πόνο ἀπό τό κάψιμο. Ἀφοῦ ἀχρηστεύτηκε τό πρῶτο δάχτυλο, ἔβαλε στή φλόγα τοῦ λυχνarioῦ τό δεύτερο, τό τρίτο. Ὡσπου νά ξημερώσῃ ἔκαψε καί τά πέντε δάχτυλα τοῦ χεριοῦ του. Ἐκεῖνη ἡ ἀθλία παρακολουθοῦσε κρυφά τόν υπεράνθρωπο ἀγῶνα τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, καί βλέποντάς τον νά καίῃ μέ πείσμα ὅλα του τά δάχτυλα τό ἓνα πίσω ἀπό τό ἄλλο, τόσο πολύ ταραχτήκε, πού ἀπό τόν τρόπο τῆς ξεψύχισε.

Οἱ φίλοι τῆς στό μεταξύ ἔκαμαν αἰφνιδιασμό στή σπηλιά τοῦ Ἐρημίτη γιά νά γελάσουν εἰς βάρος του. Τόν βρῆκαν ὅμως ἀπ’ ἔξω νά προσεύχεται.

- Μήπως φάνηκε ἀπό δῶ χθές βράδῳ καμιά γυναίκα; τόν ρώτησαν.

- Μέσα εἶναι καί κομᾶται, τούς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Μπήκαν καί τήν βρῆκαν νεκρή.

- Ἀββά, πέθανε, φώναξαν τρομαγμένοι.

Ἐκεῖνος τότε ξεσκέπασε τό χέρι του καί τούς ἔδειξε τά δάχτυλά του.

- Γιά ιδέστε ἐδῶ, τί μοῦ ἔκανε ἡ θυγατέρα τοῦ διαβόλου; Ἡ ἐντολή ὅμως τοῦ Χριστοῦ μέ προστάζει νά ἀποδίδω καλό ἀντί κακοῦ.

Στάθηκε καί προσευχήθηκε πάνω ἀπό τό ἄψυχο σῶμα καί τό ἐπανεφέρε στή ζωῆ.

ΘΑΝΑΤΟΥ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ ΝΕΚΡΩΣΙΝ

Αντί άλλης Πασχάλιας εὐχῆς, θά σᾶς μεταφέρω τὰ χαρμόσυνα ἀναστάσιμα βιώματα τοῦ μακαριστοῦ Γέροντα Πορφυρίου, ὅπως τὰ ἔζησα μιά Τρίτη Διακαινησίμου στό κελλάκι του. Πῆγα νά τόν δῶ σάν γιατρός.

Μετά τήν καρδιολογική ἐξέταση καί τό συνηθισμένο καρδιογράφημα, μέ παρακάλεσε νά μή φύγω. Κάθησα στό σκαμνάκι κοντά στό κρεβάτι του. Ἐλαμπε ἀπό χαρά τό πρόσωπό του. Μέ ρώτησε:

- Ξέρεις τό τροπᾶριο πού λέει: “Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν...”;

- Naί, Γέροντα, τό ξέρω.

- Πές το.

Αρχισα γρήγορα - γρήγορα: “Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχῆν καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν πατέρων Θεόν καί ὑπερένδοξον.”

- Τό κατάλαβες;

- Ἀσφαλῶς, τό κατάλαβα. Νόμισα πῶς μέ ρωτᾶει γιά τήν ἔρμηνεία του. Ἐκανε μιά ἀπότομη κίνηση τοῦ χεριοῦ του καί μοῦ εἶπε:

- Τίποτε δέν κατάλαβες, βρέ Γιωργάκη! Ἐσύ τό εἶπες σάν βιαστικός ψάλτης. Ἄκου τί φοβερά πράγματα λέει αὐτό τό τροπᾶριο:

Ο Χριστός μέ τήν Ἀνάστασί Του δέν μᾶς πέρασε ἀπέναντι ἀπό ἕνα ποτάμι, ἀπό ἕνα ρῆγμα γῆς, ἀπό μιά διώρυγα, ἀπό μιά λίμνη ἢ ἀπό τήν Ἐρυθρά Θάλασσα. Μᾶς πέρασε ἀπέναντι ἀπό ἕνα χάος, ἀπό μιά ἄβυσσος, πού ἦταν ἀδύνατο νά τήν περάσει ὁ ἄνθρωπος μόνος. Αἰώνες περίμενε αὐτό τό πέρασμα, αὐτό τό Πάσχα! Ὁ Χριστός μᾶς πέρασε ἀπό τόν θάνατο στή ζωή. Γι' αὐτό σήμερα “θανά-

του ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τήν καθαίρεσιν”. Χάθηκε ὁ θάνατος. Τό κατάλαβες; Σήμερα γιορτάζομε τήν “ἀπαρχή” τῆς “ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ζωῆς” κοντά Του.

Μίλαγε μέ ἐνθουσιασμό καί βεβαιότητα. Συγκινήθηκε. Σιώπησε λίγο καί συνέχισε πιό δυνατά:

- Τώρα δέν ὑπάρχει χάος, θάνατος, νέκρωσις, ἄδης. Τώρα **ὅλα εἶναι χαρά, χάρις στήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας**. Ἀναστήθηκε μαζί του ἡ ἀνθρώπινη φύσι. Τώρα μπορούμε κι ἐμεῖς νά ἀναστηθοῦμε, νά ζήσουμε αἰώνια κοντά Του.

Τί εὐτυχία ἡ Ἀνάστασι! Καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον. Ἐχεις δεῖ τὰ κατωκάκια τώρα τήν ἀνοίξι νά χοροπηδοῦν πάνω στό γρασιδί: νά τρώνε λίγο ἀπό τή μάνα τους: καί νά χοροπηδοῦν ξανά; Αὐτό εἶναι τό σκίρτημα, τό χοροπήδημα. Ἐτσι ἔπρεπε καί μεῖς νά χοροπηδοῦμε ἀπό χαρά ἀνείπωτη γιά τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας καί τή δική μας.

Διέκοψε πάλι τόν λόγο του. Ἀνέπνεα μιά εὐφρόσυνη ἀτμόσφαιρα.

- Μπορῶ νά σοῦ δώσω μιά συμβουλή; συνέχισε. Σέ κάθε θλίψι σου, σέ κάθε ἀποτυχία σου νά συγκεντρώνεσαι μισό λεπτό στόν ἑαυτό σου καί νά λές ἀργά - ἀργά αὐτό τό τροπᾶριο. Θά βλέπης ὅτι τό μεγαλύτερο πρᾶγμα στή ζωή σου - καί στή ζωή τοῦ κόσμου ὅλου - ἔγινε. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἡ σωτηρία μας. Καί θά συνειδητοποιῆς ὅτι ἡ ἀναποδιά πού σοῦ συμβαίνει εἶναι πολύ μικρή γιά νά χαλάση τή διάθεσί σου.

Μοῦ ἔσφιξε τό χέρι λέγοντας: “Σοῦ εὐχομαι νά “σκιρτᾶς” ἀπό χαρά, κοιτάζοντας πίσω σου τό χάος ἀπό τό ὅποιο σέ πέρασε ὁ Ἀναστάς Κύριος, “ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων” ... Ψάλε τώρα καί τό “Χριστός ἀνέστη”.

Ἀθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀργυρώ Παχή

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

